



הכירו את אביבית, מורה

אביבית מורה למתמטיקה בכיתות ג'-ו' בבית הספר מספרת:

"גדלתי בעיר ועוד בתור ילדה חלמתי להיות מורה למתמטיקה. כשגדלתי עבדתי בעבודות מזדמנות ועברתי הרבה דירות. אחרי שהתגרשתי, כשהילדים היו קטנים, חיפשתי עזרה במרכז הכוון תעסוקתי והם עזרו לי לחזור לחלום שלי. יצאתי ללמוד במכללה לחינוך. פעם ראשונה שאצלי במשפחה מישו יוצא ללימודים ועוד סיימתי בהצטיינות! אחרי שלמדתי התחלתי לעבוד בבית ספר אחר בעיר, ואז עברתי לבית הספר הזה.

אני ממש גאה בעצמי שהצלחתי לסיים את הלימודים ושיש לי תואר ראשון ותעודת הוראה. אני מאוד נהנית ללמד את הילדים בבית הספר ויודעת שאני עוזרת להם כשאני שם.

בחדר המורות אני מרגישה שאני צריכה להיזהר בדברים שאני אומרת. לדבר בשפה בה המורות האחרות מדברות ולא כמו שאני מדברת עם החברות והמשפחה בשכונה. לפעמים מורות אחרות מדברות על הילדים והצוות בצורה שאני אף פעם לא אדבר עליהם, כי אני יודעת מה זה לגדול בעוני ולהיות אמא לילדים כשאת מתמודדת עם עוני. אז אני משתדלת להיות בצד כשמתחילות שיחות כאלו.

בית הספר הקודם בו עבדתי היה בית ספר עם אידיאולוגיה של אחדות ושוויון, פדגוגיה חדשנית, בלי ציונים רק הערכות. הכל נהדר. ביקשו ממני להביא 02 שקל - לא זוכרת למה, לאסוף מתנה למישהי מהצוות או משהו כזה. המזכירה של ביה"ס אספה את הכסף ולא היו לי את העשרים שקל האלה. זה היה אמצע החודש ואמרתי לה "אין לי" כשאקבל משכורת אתן לך את העשרים שקל.

המזכירה השיבה לי בגסות "מה? אין לך עשרים שקל? מה זה אין לך עשרים שקל" הרגשתי מושפלת ברמות שאין לתאר. עליתי לכיתה שלי בוכה. מורה מכיתה ליד ראתה אותי ושאלה מה קרה. סיפרתי לה ואמרתי לה שהרגשתי נורא מושפלת. המורה אמרה לי "עזבי אני אתן לה" ואני אמרתי "לא את לא תתני לה, אי אפשר להיות בית ספר שמקדם שוויון ולהתנהג ככה" עד עכשיו כשאני מספרת את זה נצבט לי הלב.

הלכתי למנהלת וסיפרתי לה והיא אמרה "מה פתאום אין כזה דבר. אל תשלמי" ואני אמרתי לה, "לא! את לא תגידי לי אל תשלמי. אני אשלם כשאקבל משכורת בתחילת החודש הבא. אתם לא יכולים להיות בית ספר שמקדם אידיאולוגיה של צדק חברתי ולא להבין כזה דבר."